

καὶ τὸ μικρὸν οἰκογενειακὸν μέγαρόν του κατὰ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ἐθεώρει ἐ-
αυτὸν ὡς τὸν εὐτυχέστερον ἄνθρωπον ἐπὶ
τῆς γῆς.

Ἦν ἄρκετὰ εὐπρεπὴς καὶ ἀρεστὸς εἰς
τὰς γυναῖκας, εὐφυὴς καὶ εἰς ἄκρον εἴρων.
Εἶχε πολυτελῶς διασκευασμένον τὸν οἶκόν
του καὶ τὸ χρῆμα ἠρθάνει πάντοτε ἐν τῷ
χορηματοκιβωτίῳ καὶ τῷ τραπέζιτι του.
Δὲν ἐσπχτάλει· εἶχε τοὺς αὐτοὺς πάντοτε
ὕπνρητας καὶ νέας ἐρωμένους, αἱ ἡλλαζεν
ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, χωρὶς νὰ προση-
λῶται πλέον τοῦ δέοντος. Τοιοῦτος ἦν ὁ
ἄνθρωπος οὗτος.

Μία παραδυζος λεπτομέρεια :

Εἶχεν ἀρκούσαν τιμὴν, ὥστε νὰ μὴ δεῖ-
κνῆται ἐρωτότροπος τῇ Ζουάννᾳ Τρελάν,
καίτοι αὕτη ἦν ἡ ἐρωμένη, σχεδὸν ἡ σύ-
ζυγος τοῦ φίλου του, καίτοι ἦν τῆς ὀρέ-
ξεως αὐτοῦ, καίτοι σχεδὸν ἡγάπα αὐτήν.

Τοιοῦτος ἦν ὁ δὲ Πρέλ.

Ὁ τύπος αὐτοῦ δὲν εἶναι οὐδὲ τόσῳ
χυδαῖος, οὐδὲ τόσῳ κοινός, ὅσῳ δύναται
τις νὰ πιστεύσῃ ἐκ πρώτης ὀψείας.

Τοὺς λόγους ἐκείνους εἶπε τῇ Ζουάννᾳ
σκοπίμως. Οὐδέποτε ὁ μαρκήσιος δὲ Πρέλ
ἔπραττέ τι τυχαίως.

Ἐπιστῶν τὴν προσοχὴν τῆς δυστυχοῦς
κόρης ἤθελε νὰ παρασκευάσῃ αὐτὴν διὰ
δυστύχημα ἀναπόφευκτον, ὅπερ ἐκείνη θὰ
ἤννοει, ἂν μὴ ὁ ἔρως ἐτύφλωνεν αὐτήν.

Ἐν τούτοις, ἐκ τινων φαινομένων, ἡν-
νόησεν, ὅτι ἀλλόκοτόν τι συνέβαινε τῷ
κόμητι δ' Ἀμβαρές, ὅστις πρό τινας και-
ροῦ ἐφαίνετο σύννους καὶ ὠργίζετο εὐκό-
λως διὰ μηδαιμίας ἀφορμὰς. Βεβχίως τῇ
ἀπέκρυπτε σοβρὸν τι συμβαῖνον αὐτῷ,
ἴσως χρηματικὰς στενοχωρίας.

Προεφαιζέτο ὑποθέσεις καὶ ταξείδια,
καὶ μετέβαινον ἡττον συχνάκις εἰς τὴν
ὁδὸν Ἀθηνῶν.

Ὁ δ' Ἀμβαρές κατ' ὅκει κατὰ τὴν ὁδὸν
Ἀγχεσῶ, εἰς παλαιὰν τινὰ πατρικὴν αὐ-
τοῦ οἰκίαν.

Τὸ μέγαρον, ὅπερ εἶχεν ἐνοικιάσει τῇ
Ζουάννᾳ ἦν μικρὸν ἀλλὰ λίαν κομψόν. Ἐ-
σωτερικῶς δ' ἦν διασκευασμένον μετὰ πολ-
λῆς καλαισθησίας καὶ πολυτελείας. Ἰδίως
τὸ δωματίον τῆς Ζουάννας ἦν μετ' ἐκτά-
κτου φιλοκαλίας καὶ πλούτου κεκοσμη-
μένον. Οὐδεμίαν εἶχε φεισθῇ δαπάνης ὁ
κόμης ὅπως παράσχῃ τῇ ἐρωμένῃ αὐτοῦ
πολυτελεῖ ἐπιπλα καὶ βαρύτιμα παραπε-
τάσματα.

Ἡ ἱστορία τῆς ἦν ἀπλουστάτη καὶ
κοινή.

Ἀμα μαθοῦσα ἐκ τῆς ἐπιστολῆς, τῆς
συνοδευομένης ὑπὸ τριῶν ἐτῶν τροφείων,
ὅτι εἰς ἐκυτὴν ἔδει τοῦ λοιποῦ νὰ βσι-
σθῇ, ἐπεδόθη ἡ δυστυχὴς κόρη εἰς τὴν
ἐργασίαν.

Ἐπρεπε ν' ἀπολαμβάνῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἀλλὰ τί δύναται νὰ κερδήσῃ μιὰ γυνὴ
ἵνα ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτῆς;

Εὐπαιδευτὸς οὕτως καὶ πολὺγλωσσος
προσελήφθη ὡς ὑποδιδάσκαλος εἰς τι παρ-
θεναγωγεῖον κατὰ τὴν ὁδὸν Ροσέ, ἀπο-
λαμβάνουσα κατὰ μῆνα τεσσαράκοντα
φράγκων μισθοδοσίαν. Βραδύτερον ἐδέχθη

θέσιν παιδαγωγοῦ εἰς τινὰ οἰκίαν, κατὰ
τὸ προάστηον τοῦ ἁγίου Ὁνωρίου παρὰ
τῷ βρόνῳ δὲ Φοντραίλ.

Ἦν τότε δεκαεννέα ἐτῶν καὶ ἐκτάκτως
ὠραία. Ἡ καλλονὴ δ' αὐτῆς ἦν ἡ αἰτία,
δι' ἣν προσέλαβεν αὐτὴν ἡ βρώνη δὲ
Φοντραίλ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς. Γυνὴ
φιλάρεσκος καὶ ἐρωτότροπος, καίτοι τεσ-
σαράκοντούτις, ἤθελε, προσλαμβάνουσα
εἰς τὸν οἶκόν της τὴν ὠραίαν Ζουάνναν,
νὰ παράσχῃ τῷ συζύγῳ αὐτῆς, ἀπασχό-
λησιν ἐπαρκῆ, ὅπως μὴ οὗτος προσέχῃ εἰς
τοὺς ἔρωτας τῆς βρώνης, ἀφίεται δ' οὐ-
τως αὕτη ἐλευθέρα.

Βεβχίως καλῶς ὑπελόγισεν, ἀναμφιβό-
λως δὲ θὰ ἐπετύγχανεν, ὃν ἐπεδείκνυνεν
σκοπόν.

Καὶ ὄντως, μόλις ὀκτὼ εἶχον παρέλθει
ἡμέραι ἀφ' ἧς ἡ Ζουάννα εἰσῆλθεν εἰς τὸν
οἶκον τοῦ βρώνου δὲ Φοντραίλ, καὶ οὗ-
τος, κατὰ δέκα πέντε ἔτη μεγαλειότερος
τῆς συζύγου του, ἠράσθη αὐτῆς. Δὲν ἐξ-
ήρχετο πλέον εἰς τὸ δάσος, εὗρισκε δὲ ἀ-
φορμὰς νὰ παρίσταται εἰς τὰ μαθήματα
τῆς θυγατρὸς του, ξανθῆς, λεπτοφυοῦς
καὶ ἀσθενοῦς ὑγείας, ἵνα οὕτω βλέπῃ
πάντοτε τὴν ὠραίαν παιδαγωγόν.

Ἦν ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος, αὐτὸς ὁ
διεφθαρμένος παρισιανός, ὅτι ἀδύνατον
ἦτο νὰ μὴ ἐλκύσῃ διὰ τοῦ πλούτου τὴν
πτωχὴν ἐκείνην καὶ ἐγκαταλελειμμένην
κόρην.

Ἡ Ζουάννα, τῇ ἀληθείᾳ, ἐφαίνετο μὴ
ἐννοοῦσα τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ, μεγίστην
δ' ἐδείκνυε ἀδιαφορίαν εἰς τοὺς διαφορο-
μένους αὐτοῦ λόγους. Ὅσακις δὲ ὁ λα-
τρευτὴς αὐτῆς προσέβαινε μέχρι τολμηρο-
τέρων ἐκδηλώσεων, ἐκείνη δι' ἐνὸς ψυχροῦ
βλέμματος ἐπέβαλλε αὐτῷ σιγὴν.

Μολονότι δὲ ἡ ἐπίθεσις του εἰς μάτην
ἀπέβηκε, δύο μῆνας μετὰ τὴν εἴσοδον τῆς
παιδαγωγοῦ εἰς τὸ μέγαρον δὲ Φοντραίλ,
ὠραῖον μέγαρον, μεταξὺ προαυλίου καὶ
κῆπου γειτνιαζόντος μετ' αὐτοῦ κόμης
δ' Ἀμβαρές, ὁ βαρόνος δὲν εἶχεν ἀπωλέσει
πᾶσαν ἐλπίδα.

Κατ' αὐτὸν ἡ διαγωγὴ τῆς Ζουάννας
ἦν ἐπιδεξία παγίς ὅπως ἔτι μᾶλλον ἐλ-
κύσῃ αὐτόν.

Δύο ἔτι μῆνας βραδύτερον, οὐδὲ ὅλως
προχωρήσας εἰς τὰ σχέδιά του, ἐπεχεί-
ρησε νυκτερινὴν ἐπίθεσιν, καθ' ἣν ἀπέτυ-
χεν οἰκτρῶς.

Ἡ Ζουάννα ἠναγκάσθη νὰ ἐξηγηθῇ
σαφῶς μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Φοντραίλ, ἄνευ
ὀργῆς καὶ κραυγῶν, οὕτως ὥστε νὰ δια-
τηρήσῃ τὴν ἐκτίμησιν καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν
φιλίαν τοῦ διώκτου αὐτῆς, ὅστις τέλος
ἀπεσύρθη, ἐλπίζων ὅτι αἱ ὑποσχέσεις του
θὰ ἔφερον βραδύτερον τὸ ποθοῦμενον ἀπο-
τέλεσμα.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης αἱ σκέ-
ψεις τῆς Ζουάννας ἐγένοντο σκοτεινότε-
ραι ἢ πρότερον.

Ὁ βαρόνος εἶχεν ὑποδείξει αὐτῇ ὅτι
ἔδει νὰ ὑποκύψῃ ἡμέραν τινὰ εἰς τὰς θε-
λήσεις του, ἂν μὴ ἤθελε ν' ἀποβληθῇ

καὶ νὰ εὐρεθῇ ἄνευ στέγης καὶ ἄρτου.

Δὲν ἦτο μόνος ὁ βαρόνος δὲ Φοντραίλ
ὁ θαυμαστὴς τῆς καλλονῆς τῆς Ζουάννας.
Εἰς τὸ μέγαρον ἐδέχοντο πολλοὺς, αἱ δὲ
συναναστροφαὶ ἦσαν πολὺ συχναί. Μετὰ
τὸν οἰκοδεσπότην λοιπὸν εὐρέθη ἄλλος
τις, ὁ λοχαγὸς τῶν δραγόνων δ' Ἐστρέλ,
ὅστις ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ τὸν ἐξαδελφον
αὐτοῦ δὲ Φοντραίλ.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτον ἀπέκρουσε θαρραλέως
ἡ Ζουάννα, ἥτις τέλος ἤρξατο ἀηδιαζούσα
τοὺς ὑβριστικούς τούτους ἔρωτας.

Μετὰ τὸν λοχαγὸν ἦλθεν ἡ σειρὰ τῶν
μαθητῶν, διατελούντων ἐν διακοπαῖς,
τῶν ἀνεψιῶν τοῦ δὲ Φοντραίλ ἢ τῆς μαρ-
κησίας, εἴτα τῶν φίλων καὶ γνωρίμων.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ ἀτυχὴς παιδαγωγὸς
ὕφιστατο ἀληθῆς πολιορκίαν. Ἦννοει καλ-
λιστὰ τοὺς λόγους, δι' οὓς ὁ βαρόνος ἐ-
τῆρει αὐτὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ ἡσθάνετο
ἐσχάτην ἀπογοήτευσιν.

Τέλος ἀπεφάσισε νὰ παραιτηθῇ καὶ ν'
ἀπέλθῃ τοῦ οἴλου τοῦ μαρκησίου, ὅτε γε-
γονός τι ἐπῆλθε καὶ μετέβαλε τὰς ἰδέας
αὐτῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

* K

Εἰς τὸ προσεχές:

H E I K Ω N

Εἰκὼν ὑπὸ IBYKOF

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Σολῖνος ἔπεσεν ἡμιθανής, καθαιμα-
τώσας τὸ τε στόμα καὶ τὸ μέτωπον, καὶ
παραμορφώσας αἰσχυρῶς τὸ πρόσωπόν του.

Ἀνέτειλεν ἡ ἡώς, ἀλλ' ὁ ἥλιος δὲν ἐ-
φαίδρυνε τὴν γῆν.

Ὁ καπνὸς εἶχε διαχυθῇ ἐπὶ τοῦ ὀρί-
ζοντος καὶ ἔμενεν ἀκίνητος ὡς σκηνή. Τὸ
τέρας ὁμοῦ δὲν ἐφαίνετο· ἀλλ' ἠκούετο
μόνον ὁ βρυχηθμὸς τῶν λεόντων καὶ αἱ
ὀρυγαὶ τῶν τίγρεων.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς ὀργῆς καὶ τῆς
ἐκδικήσεως, οὐδὲν πτηνὸν ἐφάνη, ἀλλὰ
πάντα πεφοβισμένα ἔμενον ἐν τῇ φωλεᾷ,
προστατεύοντα διὰ τῶν πετερύγων τὰ μι-
κρά των.

Οὐδὲν θηρίον ἐφάνη ἐν τῷ δάσει, διότι
ὁ φόβος παρ' αὐτοῖς ὑπερίσχυσε τῆς πεί-
νης.

Οἱ κύνες, κάτω ἔχοντες τὴν κεφαλὴν
καὶ τὴν οὐρὰν ὑπὸ τὰ σκέλη των, ἔτρε-
χον τῇδε καὶ ἐκεῖσε ζητοῦντες τὴν συνήθη
κατοικίαν των, καὶ ἂν εὗρισκαν αὐτὴν κε-

κλεισμένην, ὠλόλυζον εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε οὐδεὶς, ὅσον σκληρὸς καὶ ἄν ἦτο, ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀκούσῃ ἀνευ οἴκτου.

Οἱ πολῖται ἐξηκολούθουν νὰ δέωνται. Προέφερον εἰς τὰ εἰδῶλα τὰ πολυτιμότερα αὐτῶν πράγματα. Ὑπῆρξαν μάλιστα καὶ τινες ἀνοίγοντες τὰς φλέβας τῶν τε χειρῶν αὐτῶν καὶ τῶν ποδῶν καὶ προσφέροντες πρὸς ἐξίλασμον τὸ αἷμα τῶν.

Τὴν ἐσπέραν τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἡμέρας, τὸ μέλαν νέφος ἤρξατο νὰ βροντᾷ, ἐκκωφανὸν πάντας.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐφάνη ὅλη πυρώδης, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐβλάπτοντο. Ἀνυπόφορος δὲ δυσωδία κατέστρεψε τὴν ὄσφρησιν. Εἶτα ἐπνευσε σφοδρότατος ἀνεμος, καὶ σεισμὸς ἐκλόνισε τὴν γῆν, ὥστε τὸ πλεῖστον τῶν οἰκιῶν κατέπεσαν καὶ πλείονες τῶν ἑκατοντακισχιλίων πολιτῶν ἀπώλοντο.

Τότε ἐφάνη αὖθις τὸ τέρας ἐν τῇ πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Σολίνου πλατείᾳ.

Τὸ βλέμμα του κατ' ἀρχὰς ἐσθεσμένον, ἤναπτε βαθυμῆδόν, καθ' ὅσον ἠῤῥξανεν ἡ θεομηνία ἐκείνη, καὶ ὅτε εἶδεν ἐσπαρμένα τὰ σπλάγχνα τῶν τόσον οἰκτρῶς καταπλακωθέντων, ἔγινεν ὅλως πύρινον καὶ ἐξηκόντισεν ἕνα σπινθῆρα, ὅστις, πεσὼν ἐπὶ τοῦ μεγάρου τοῦ Σολίνου, ἤναψεν ἀμέσως τοιαύτην πυρκαϊάν, ὥστε οὐ μόνον τὰ ξύλα καὶ τὰ σιδήρα, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ λίθοι ἐκάησαν.

Τὸ τέρας ἐρρίφθη εἰς τὰς φλόγας καὶ ἐκρόμηνισεν ἐντὸς αὐτῶν ἅπαντας τοὺς τοίχους τοῦ μεγάρου, ἄχρις οὗ ἔμεινεν ὀρθία μία μόνη αἰθούσα, ἐν ἣ ὁ Σολῖνος, κείμενος ἐπὶ τινος κλίνης ἐπάλαιον ἀπελπιστικῶς κατὰ τοῦ τέρατος, ὅπερ θέσαν τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸν ἐπινιγε μετ' ἀγρίας εὐχαριστήσεως.

Ταῦτα ἔλεγεν ἡ Ματθίλδη, αἱ δὲ δεσποινίδες, κύκλῳ αὐτῆς ἰστάμεναι, ἔβλεπον αὐτὴν ἀτενῶς, ἐνῶ οἱ πεφοβισμένοι ὀφθαλμοὶ τῶν καὶ ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου τῶν ἐδείκνυν τὸν φόβον, ὃν ἡσθάνοντο.

Αἶφνης αἱ θύραι τῆς αἰθούσης ἠνεψήθησαν παταγωδῶς, ὁ ἀνεμος εἰσελθὼν ὀρμητικῶς ἔσθεσε τὰ πῦρ, φωνὴ δὲ ἰσχυρὰ ἠκούσθη καὶ βήματα βαρέα καὶ θροῦς ἐσθῆτος ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Αἰφνίδιος τρόμος κατέλαβε πάσας τὰς νεανίδας, αἵτινες ἀλληλοκρατούμεναι, εἶτε ἀπὸ τῶν χειρῶν, εἶτε ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος, ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἤρχετο ὁ θόρυβος, ρηγνύουσαι ὀξυτάτην κραυγὴν.

Ἄλλ' ἀηδίασας νὰ κυλιώμαι ἐν τῷ τοιούτῳ βορβόρῳ τοῦ φθόνου, τῆς κουφότητος καὶ τῆς δεισιδαιμονίας, ἐγκαταλείπω προθύμως τὸ θέμα τοῦτο. Αἰσχρὰ ἡ ἐπιπόλαια εἶναι τὰ πάθη τῆς γυναικός· ἄλλος ὁμῶς ἔστω ὁ Χάμ τῶν αἰσχροτήτων αὐτῶν, ὥς ἄλλος εἶναι ὁ κόλαξ. Ποθὼν νὰ καταδείξω τὸ ὀλίγον ἀγαθόν, ὅπερ ὑπάρχει ἐν τῷ πνεύματι τῶν. ἐγκαταλείπω τὰς ἀπείρους ἀκαθαρσίας εἰς τὴν ὀργήν, εἰς τὴν περιφρόνησιν ἢ εἰς τὸν οἶκτον τῶν ἀνδρῶν.

Γ'

Καὶ ἡ αὐγὴ τὴν βλέπει νὰ στενάζῃ...
Μὰ καὶ τὴ νύκτα στενάζει ἡ φτωχὴ!...
Εἰς τὴν καρδίᾳ ὁ ἔρωτας φωλιάζει,
Σὰν τὴν καρδίᾳ μας εὖρη μοναχὴ.
Κοράσια τρυφερά, χαριτωμένα,
Τὸν ἔρωτα φοβώσαστε, καυμένα!

ARMINIO, τραγωδία.

Τί εἶναι ἄρα ἡ ἡδονικὴ ἐκείνη φοικίασις, ἥτις καταλαμβάνει τότε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς καλλονῆς;

Μὴ ἡ ψυχὴ προώρισται νὰ συγκινήται διὰ πᾶν ὅ,τι εἶναι ὥρατον;

Μὴ ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ θεία ἀρχὴ χαίρει βλέπουσα ἐπὶ τῆς γῆς πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει πρὸς τὸν Θεόν;

Ἄλλὰ τότε, διατί ὁ νοῦς δὲν ἐξάπτεται ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν οὐρανῶν;

Διατί βλέπομεν ἡσυχῶς τοὺς χειμάρους τοῦ φωτός;

Διατί, ἂν μὴ ἀγάπη συζύγου ἢ φίλου συγκινήσῃ ἡμᾶς, δὲν στεναζόμεν βλέποντες τὸν νυκτερινὸν πλανήτην;

Τί ἔχει ἡ γῆ δυνάμενον νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῶν οὐρανῶν;

Ἄ! δὲν εἶναι ἡ ψυχὴ, ἥτις ἀνυψοῦται βλέπουσα τὴν καλλονήν! Δὲν εἶναι ὁ θεὸς νοῦς, ὁ ἐξαπτόμενος ἐνώπιον τῆς ἀπορροίας τοῦ Πατρὸς τῶν τελείων πραγμάτων!

Ἡ μανία αἰσχροῦς ἡδυπαθείας ταράττει ἡμᾶς. Ἡ ἰδέα βρωμερᾶς ἡδονῆς πιέζει τὴν καρδίαν μας καὶ κόπτει τὴν φωνὴν μας.

Ἀνθρώπε, σὺ μόνον δύνασαι νὰ συγκριθῇς προσηκόντως πρὸς τὸν πηλόν, ἐξ οὗ ἐγεννήθης!

Ὡ πικρὴ καρπὲ τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, σὺ ἀφῆρεςας ἡμῶν καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς πλάνας, αἵτινες ἠδύνατο νὰ ἦναι εὐγενεῖς: τὰ συναισθήματα τῆς καρδίας.

Ἡ χαρὰ τοῦ νοῦς, ἣν προκαλεῖ μία στιγμὴ ἐξάψεως, ἂν δὲν εὖρη τι πραγματικὸν ὅπως διατηρηθῇ εἶναι βραχυτάτη.

Ὁ βραχνίζων τὰς ἀθανάτους ψυχὰς λίαν βαθέως γινώσκει πάντας τοὺς τρόπους τῶν βασάνων, ὅπως μὴ ἀφίσῃ αὐτὰς μακρὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἀγωνίᾳ, διότι τότε ἡ ἀγωνία αὕτη, ἐνεκα τῆς ἔξεως, θὰ ἐγίνετο ἄλλη φύσις· ἂν δὲ ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ διαρκέσῃ, ὁ θάνατος θὰ ἐπῆρχετο ἀκολουθῶν ταχέως τὰ ἴχνη της.

Ὅθεν ὁ βασιανιστὴς, ὅστις ἀπομακρύνῃ ὅσον δύναται περισσότερον τὸν θάνατον τοῦ θύματός του, γινώσκων ὅτι ἡ βάσανος δὲν συνίσταται τόσῳ εἰς τὴν ἔντασιν, ὅσῳ εἰς τὴν διάρκειαν, ἀναγκάζεται νὰ ποικίλῃ τὸν τρόπον τοῦ μαρτυρίου, ὅπως ὁ πάσχων μὴ συνειθίσῃ ἢ μὴ ὑποκύψῃ.

Ὁ Ἀριμάνης, ὅταν θέλῃ ν' ἀπολέσῃ τὸν δυστυχῆ ὁδοιπόρον, δὲν πλήττει αὐτὸν ἀμέσως δι' ὅλης τῆς ἰσχύος του, ἀλλ' ἐνίοτε ἐν μέσῳ τῶν συστάδων τοῦ δάσους δεικνύει αὐτῷ φῶς, ἢ κάμνει ν' ἀκούεται ἀνθρώπος ἐκεῖ πλησίον, ὅπως ἡ καρδία

τοῦ ὁδοιπόρου ἐλπίσῃ καὶ εἶτα αἰσθανθῇ πικροτέραν τὴν ἀπογοήτευσιν τοῦ σκότους καὶ τῆς φοβερᾶς ἡρεμίας, ἥτις προηγείται τῆς θυέλλης.

Ἐπὶ τέλους, ὁ κακὸς τρόπος δαίμων, βαρυνθεὶς τὸ σκληρὸν τοῦτο παιγνίδιον, παρασκευάζει τὴν τελευταίαν καταστροφὴν καὶ θηριωδέστερον τὸν ἐμπαιγμόν.

Ἡ κατοικία τῶν ἀνθρώπων ἀπέχει μόνον ὀλίγα βήματα, καὶ ὁ ὁδοιπόρος χαίρει ἤδη προαισθανόμενος τὴν πυράν, ἥτις θὰ ἀποδώσῃ τὴν κίνησιν εἰς τὰ παγωμένα μέλη του, καὶ τὴν τροφήν, ἥτις θὰ τὸν ἀνακουφίσῃ. Ἀλλὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς κατοικίας ὑπάρχει βράθρον.

Ὁ ὁδοιπόρος ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸ φῶς καὶ δὲν προσέχει εἰς τὴν ὁδόν. Αἶφνης ἡ γῆ χάνεται ὑπὸ τοὺς πόδας του. Ὁ δυστυχὴς κρημνίζεται βάλλων ἀπελπιστικὰς κραυγὰς, εἰς αἷς ἀπαντῶσιν οἱ καγχασμοὶ τοῦ Ἀριμάνου, ὅστις κύπτων ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ βράθρου χαίρει βλέπων αὐτὸν κρημνιζόμενον ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἀφίνοντα ἐπ' αὐτῶν σπλάγχνα καὶ αἷμα, πρὶν ἢ πέσῃ συντετριμμένος εἰς τὸν βυθόν.

Τὰ φαντάσματα τῆς δόξης εἶχον ἐγκαταλίπῃ τὸν ἀκόλουθον, φρουροῦντα ἐν τοῖς ἀνακτορικοῖς κήποις. Ἐνίοτε ὠλόλυζεν ὑποκώφως καὶ ἀνέκραζεν:

— Ὡ φιλοδοξία! ὦ ἔρως; ...

Μόλις ἐπρόφερε τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ἐλαφρὰ τις κίνησις τὸν ὤθησε ν' ἀνυψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καί... δὲν ἦτο ἄρά γε, πλάσμα τῆς πυρεσσοῦσης φαντασίας του;... Ὁχι...

Μορφὴ ὠραιότερα, ἢ ὅσον φαντασία δύναται νὰ φαντασθῇ καὶ ποιήσῃ νὰ περιγράψῃ, ἴστατο ἐνώπιόν του.

Ἦτο περιτετυλιγμένη διὰ μακροῦ μέλανος πέπλου, ἐκ τῶν καλουμένων γρίμπα, ὅς αἱ ὥραιαι θυγατέρες τῆς Σικελίας μετεχειρίζοντο ὅπως περιβάλωσι τὸν λαίμῳ, τὸ στήθος καὶ μέρος τοῦ σώματος, καθιστῶσαι καταφανέστεραν τὴν καλλονὴν τῶν διὰ τοῦ καλλίστου αὐτῆς κοσμήματος—τῆς αἰδοῦς.

Θνητὴν ἀπεδείκνυν αὐτὴν αἱ κινήσεις τῆς ἐσθῆτός της, ἥτις κατεδείκνυν τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἀβροῦ ἐκείνου σώματος. Ἀλλὰ τὸ ἐλαφρὸν αὐτῆς βῆμα, ὅπερ μόλις ἐπέζεε τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας της φύλλα περιῆγε τὸν βλέποντα εἰς ἀμφιβολίαν μὴ μᾶλλον εἰς τὰς πνευματικὰς ἢ εἰς τὰς γήινους ἀνῆκεν οὐσίας.

Ὁ εὐφάνταστος ποιητὴς θὰ ἀπεκάλει αὐτὴν τὸ Πνεῦμα τῆς Μελαγχολίας, ὅπερ καταρᾶται σιωπηλῶς τὴν νύκτα καὶ ψιθυρίζει παράπονον, ἀλλὰ δι' ἀσθενεστάτης φωνῆς, ἔπως μὴ ἀφυπνίσῃ τοὺς υἱοὺς τῆς γῆς, οἵτινες τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶναι εὐτυχεῖς, διότι εἶναι ὑπὸ τὸ κράτος τινὸς ὁμοιάζοντος πρὸς τὸν θάνατον.

Ἡ κόρη τοῦ σοφικοῦ οἴκου, ἀγνοοῦσα πόθεν προήρχετο ὁ στεναγμὸς ἐκεῖνος, ἔδραμεν εἰς τὸ μέρος, ὅθεν ἤκουσεν αὐτὸν προελθόντα, ὅπως παρηγορήσῃ τὸν τεθλιμμένον, — διότι εἰς τί θὰ συνίστατο ἡ εὐ-

γένεια τῆς καρδίας, ἂν ἡ κραυγὴ τῆς ἀθλιότητος ἤθελεν ἡχῆ ἐπὶ ματαίῳ ;

— Παναγία τῶν βσχάνων ! (εἶπεν ἡ νεανίς, εἰσελθοῦσα ὑπὸ τὴν στοάν, ἣν δὲν ἐφώτιζον αἱ τῆς σελήνης ἀκτῖνες)... οἱ τεθλιμμένοι εἶναι περισσότεροι ἢ ὅσοι ἔπρεπε νὰ ἦναι. Ποῦς στεναρίζει ἐδῶ ; ... Ὁμίλησον... ἂν ἦται δυστυχής, μάθε ὅτι οὐδεὶς ἀπῆλθεν ἀνευ παρηγορίας ἀπὸ προσώπου τῆς θυγατρὸς τοῦ Μαρμφέδου.

Μάτην ἐπὶ μακρὸν περιέμενεν ἀπάντησιν. Τὰ χεῖλη τοῦ ἀκολουθοῦ δὲν παρῆσαν αὐτῇ τὴν συνήθη ὑπηρεσίαν, ἀλλ' ἔτρεμον, καὶ ἡ πνοὴ τοῦ θανάτου ἐφάνη σβεννύουσα τὴν φλόγα τῆς ζωῆς του.

— Ὁμίλησον (ἐπανέλαθεν ἡ Ἰόλη). Ματαίᾳ ἐπιθυμίᾳ δὲν μέπρακινεῖ νὰ μάθω τὰς δυστυχίας σου. Ἄν δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ σὲ παρηγορήσω, δὲν θὰ εἶχον τὴν σκληρότητα νὰ ἐρωτήσω περὶ τῶν παθημάτων σου, — διότι, καίτοι ἡ περιεργία μιμεῖται τὴν γλῶσσαν τοῦ οἴκτου, ἐγὼ ἀπεχθάνομαι ἐκεῖνον, ὅστις ἀξιοῖ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, δι' ἀπλῆν καὶ μόνην τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ τὴν γνωρίσῃ. Σὲ προτρέπω νὰ ὁμιλήσῃς. Ἄν τὰ δεινὰ σου δύνανται νὰ ἀνακουφισθῶσιν, ἡ Ἰόλη θὰ σὲ παρηγορήσῃ. Ἄν δὲ καὶ ὁ χρόνος δὲν ἔχη τοιαύτην δύναμιν, περίμενε τὴν παρηγορίαν.

— Ἀπὸ τοῦ θανάτου ! ἀνέκραξεν ὁ ἀκόλουθος.

Τί ἤσθάνθη ἐνδομύχως ἡ Ἰόλη, ἀκούσασα τὴν φωνὴν ἐκείνην καὶ τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν ; Ὅ,τι ἤσθάνθη ἀνθρωπίνη φωνὴ δὲν δύναται νὰ τὸ ἐκφράσῃ. Θὰ ἐπιστεύομεν ὅτι ἦτο οἴκτος, ἂν — ἀφοῦ δὲν ἔχωμεν τὰ μέσα ὅπως τὸ ἐκφράσωμεν — δὲν εἶχε δοθῇ ἡμῖν καρδία, ὅπως τὸ αἰσθανθῶμεν... Καὶ τὸ πρόσωπον ; Ἄν τὰ σκότῃ ἀπέκρυπτον τὸ πρόσωπόν της, ἀλλὰ βεβιαίως ἦτο ἀνθρώπου πίπτοντος αἵφνης ἐκ τοῦ πεπερασμένου εἰς τὸ ἄπειρον.

Ἐπῆλθε μικρὰ σιωπὴ.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΞ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἑμμα δὲν ἀπῆντησεν. Ἐκάστη λέξις τοῦ κόμητος σκληρότατα τὴν ἐπλήγωνε. Ἀλλ' ἐκεῖνος διακρίνας τὴν συγκίνησιν της, ἐξηκολούθησε :

— Δὲν εἶνε σήμερον ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν αἰσθάνομαι πόσον ἄδικος ἐφάνην πρὸς σέ. Ἡννόησα τοῦτο καθ' ἣν ἡμέραν, ἐπιστρέψας τέλος ἐκ τῶν ταξιδίων μου, σὰς ἐπανεῦρον ἔτι θελκτικώτεραν, ἀλλ' ἀδύνατον, λυπημένην καὶ ἀπαρηγόρητον. Τότε εἶδον ὁποῖαν ἀνοησίαν ἐπραξα, γυρίζων τὸν κόσμον ὅπως ζητήσω δόξαν, ἀφοῦ εἶχον εἰς τὴν πατρίδα μου, καὶ μά-

λιστα εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν μου, τὴν εὐτυχίαν ἀναμένουσάν με ἡρνήθην τότε τὴν νέαν θέσιν, ἣν μοι προσέφερον, ὁ μόνος μου σκοπὸς ἦτο ν' ἀνακτήσω πλησίον σου τὴν ἐκτίμησιν, ἣν βεβιαίως θὰ εἶχον ἀπωλέσῃ, καὶ ν' ἀφοσιωθῶ ψυχῇ τε καὶ σώματι πρὸς σέ, ἀφοῦ ἡμέλησα νὰ κατακτήσω τὴν καρδίαν σου, πρὶν ἀναχωρήσω. Ἐκτοτε ἀνεκάλυψα, Ἑμμα, ἀγνωστούς θησαυροὺς εἰς σέ καὶ σὲ ἡγάπησα μετὰ θερμοτάτου ἔρωτος, ὅστις δὲν θὰ σβεσθῇ, ἡ ὅταν ἐξαλειφθῇ καὶ ἡ ζωὴ μου. Ἐὰν ἡ ἀφοσιώσις μου αὕτη σὲ συνεκίνησεν, ἐὰν ὑπῆρξα μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου εἰλικρινὴς πρὸς σέ, εἰπέ μοι ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐνθυμηθῇς τὴν θλιβεράν ἐκείνην ἐποχήν, εἰπέ μοι ὅτι μὲ συγχωρεῖς.

— Οὐδὲν ἐπράξατε ἀξίον συγγνώμης, ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα. Σὰς.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ, ἤθελε νὰ προσθήσῃ : « Σὰς ἀγαπῶ ! » καὶ δὲν ἐτόλμησεν.

— Εἶμαι ἀναξία νὰ τῷ ὁμιλῶ περὶ τοῦ ἔρωτός μου ! ἐσκέπτετο.

— Τελείωσον ὅ,τι διανοεῖσθαι νὰ εἴπῃς, τῇ εἶπε ὁ κόμης περιπτυσσόμενος αὐτήν.

Πόσον ἦτο εὐτυχής, αἰσθανομένη ὅτι ἡγαπᾶτο, ἀλλὰ καὶ πόσον ἐπίσης ὑπέφερον !

Ἐν τούτοις ἔπρεπε ν' ἀποκριθῇ ὁ κύριος Φρουασὺ τὴν καθικέτευε τῇ ἐφαινετο ὅτι ἡ λέξις « ἔρως » ἦτο βλασφημία.

— Εἶνε ἀπέραντος ἡ ἔκτασις τῆς ἀφοσιώσεώς μου, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὐς τοῦ συζύγου της.

Ὁ κόμης κατηυχαριστήθη ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, καὶ δὲν ἐννόησε πόσον θλίψιν περιέκλειον αἱ λέξεις ἐκεῖναι.

— ὦ ! ἀγαπητὴ μου Ἑμμα, τῇ ἔλεγε περιπτυσσόμενος τὸ θελκτικὸν σῶμα τῆς κομῆσσης, οὐδέποτε ἀμφέβαλλον περὶ τοῦ ἔρωτός σου, ἀλλὰ καθίσταμαι ὁ εὐτυχέστερος θνητὸς ὁσάκις προφέρουσι τοῦτο τὰ ὠραῖά σου χεῖλη. Δὲν σ' ἐπιπλήττω, διότι τόσον σπανίως ὁμιλεῖς περὶ τοῦ πρὸς ἐμέ ἔρωτός σου. Ἡ ἐρημία, εἰς ἣν τόσα ἔτη ἔζησας ἐξ αἰτίας μου, σ' ἐσυνείθισε νὰ καταπνίγῃς τὰ αἰσθήματά σου, νὰ πιέζῃς τὴν καρδίαν σου. Ἀναγνωρίζω κάλλιστα τοῦτο. Οὐδὲν παράπονον ἔχω ἐναντίον σου, τὸν ἐκυτόν μου μόνον μέμφομαι. Ἀλλ' ὅταν ὡς σήμερον, λέγεις... Ἀ ! δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον εἶμαι εὐτυχής, τόσον εὐτυχής, ὥστε αἰσχύνομαι σχεδὸν διὰ τὴν χαράν μου, τὴν ὅλως ἀσυμβίβαστον μὲ τὴν ἡλικίαν μου. Καθὼς βλέπεις λοιπόν, ὅταν ἤμην εἰκοσι ἐτῶν, ἐπερόμην ὡς τεσσαρακοντούτης, καὶ δὲν ἔβλεπον ἢ τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἂν καὶ τεσσαρακοντούτης ἦδη, ἀναζητῶ τὸ παρελθόν μου χάρις εἰς σέ, ἐπανευρίσκω τὰ τόσον μωρῶς ἀπωλεσθέντα ὠραῖά μου ἔτη, καὶ πιστεύω τώρα εἰς τὴν ποίησιν, πιστεύω εἰς τὸν ἔρωτά. Τέλος αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου ἀναγεννηθέντα, αἰσθάνομαι ὅτι ζῶ, ὅτι... ἀγαπῶ !

Ἡ Ἑμμα μετὰ τρόμου τὸν ἤκουεν. Εἶχε λησμονήσει πρὸς στιγμὴν τὸ παρελ-

θόν της, τὰς ταλαιπωρίας της καὶ αὐτὴν προσέτι τὴν Ἀλίκην. Ὁνειρεύετο καὶ τὸ ὄνειρόν της ἦτο θελκτικώτατον. Ἀλλ' αἵφνης ἐκρούσθη ἡ θύρα.

— Ἐμπρός ! εἶπεν ὁ κύριος Φρουασὺ μετ' ἀνυπομονησίας.

— Τὸ ὠραῖον ὄνειρόν μου διελύθη ! ἐψιθύρισεν ἡ Ἑμμα.

Ὁ Λύσανδρος, διότι οὗτος εἶχε κρούσει, ἐνεφανίσθη καὶ ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς πλέον ἀναπαυτικῆς καθέδρας τῆς αἰθούσης, εἶπεν εἰς τὸν κόμητα, ὅστις τὸν παρετήρει μετὰ δυσαρρεσκείας,

— Δὲν ἀμφέβαλλον... ἐπέστρεψας πλησίον τῆς συζύγου καὶ μὲ ἀφήκες ὄρθιον εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία.

— Ὁρθιον ! Ὁρθιον ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Φρουασὺ καὶ τίς σ' ἡμποδίζει νὰ καθήσῃς ; Ὑπάρχουσιν ἐκεῖ καθίσματα.

— Καὶ καθέδραι ἀκόμη, ἐξαδέλφε, προσέθεσεν ἡ Ἑμμα, ἥτις ἐπεθύμει διὰ τῆς συμμετοχῆς της εἰς τὴν συνδιάλεξιν ν' ἀπομακρύνῃ τὰς κατατροχούσας αὐτὴν σκέψεις.

— Ἀπορῶ ἀληθῶς ν' ἀκούω νὰ ὀνομάζωσι καθίσματα τὰ ξύλα ἐκεῖνα ; διότι, ἀντὶ ν' ἀναπαυθῇ τις καθήμενος ὑποφέρει φοβερὰ.

— Μεγαλοποιεῖς τὰ πάντα, τῷ εἶπεν ὁ κόμης γελῶν. Ἐὰν δὲν ἤθελες νὰ καθήσῃς ἡδύνασο νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς μαζί μου.

— Νὰ σὲ ἀκολουθήσω ! φαντασθῇτε, ἐξαδέλφη, ὅτι διασκεδαζει ἀναμιγνυόμενος εἰς θορυβώδεις συναθροίσεις.

— Ἀλλ' ὅ,τι ἐπραξες, φίλε μου, εἶνε κάκιστον, ἐπρόσθεσεν ἡ Ἑμμα.

— Τὸ παραδέχομαι, ἀλλ' ἀγαπητὴ μου Ἑμμα, ὁ Λύσανδρος νομίζει θορυβώδη συνάθροισιν δώδεκα περίπου ἡσυχούς περιπατητὰς συνηθροισμένους περὶξ δύο ἀμαζῶν, πρὸ μικροῦ θραυσθειῶν. Ἀνεμίχθην κ' ἐγὼ διὰ νὰ μάθω ἐὰν ἐπληρώθη κανεὶς. Ἄν ἤρχεσο καὶ σὺ μαζί μου, προσέθεσεν ὁ κόμης στρεφόμενος πρὸς τὸν ἐξαδέλφον του, ἤθελες...

— Ἐγὼ νὰ ἔλθω μαζί σου, ποτέ ! ἀνέκραξεν ὁ Λύσανδρος. Διὰ νὰ κάμω καμμίαν ἀφροσύνην, δὲν ἔχει οὕτω ; ὦ ! οὐδέποτε θ' ἀναμιχθῶ εἰς ταῦτα. Ὑπεραγαπῶ τὴν ἡσυχίαν μου καὶ δὲν μοι ἀρέσουν τοιαῦται ἀπερισκεψία. Πιθανὸν εἰς ἐκ τῶν ἡνιόχων νὰ μὲ προσεκάλῃ ὡς μάρτυρα, διὰ νὰ βεβαιώσω ὅτι ὁ ἕτερος ἐπρόξενησε βλάβην εἰς τὴν ἀμαζίαν του. Καὶ τότε θὰ ἡναγκαζόμην μίαν ἡμέραν νὰ χάσω τὴν ἡσυχίαν μου, καὶ νὰ μεταβῶ εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον, ὅπως διηγηθῶ ὅ,τι ἀντελήφθην. Μοὶ συνέβη τοῦτο καὶ ἄλλην μίαν φορὰν. Ἀλλὰ πλέον δὲν θὰ τὸ πάθω.

Καὶ ὁ Λύσανδρος λέγων ταῦτα, ἐποίει τόσῳ χαριεστάτῳ χειρονομίας, ὥστε ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἐξεργάγησαν εἰς γέλωτας. Ἀλλ' ἐκεῖνος, χωρὶς ποσὼς νὰ ταραχθῇ, ἐξηκολούθησε :

— Δὲν θ' ἀναμιχθῶ εἰς οὐδενὸς τὰς ὑποθέσεις. Ἦλθον εἰς Γαλλίαν διὰ νὰ ἀπολαύσω ἀπολύτου ἡσυχίας.